

30 pCt. stammer derfra, og saa siger han lidt længere henne i sin Skrivelse: „Udover fornævnte 3 Bilag ses der ikke at foreligge andre principielle Afgørelser, afgivet officielt“. Jeg staaar altsaa her med en Skrivelse fra Ministeren, hvori det siges, at der findes ikke ældre principielle Afgørelser end en fra 1922. Saa er Ministeren berettiget til at vente, at det rammer os noget uforberedt, naar han i Dag møder med en Skrivelse af 5. Februar 1900. Det er fuldkommen rigtigt regnet ud af Ministeren, thi naar man har en Skrivelse fra Ministeren, som siger, at der findes ikke nogen ældre... (*Sundhedsministeren* [Rubow]): Der staaer ikke „ældre“. Jeg forstaaer dette saaledes, at Ministeren ønsker Ordet, naar jeg er færdig ... saa kunde man jo være berettiget til at gaa ud fra den maaske forhastede Slutning — og Ministeren advarer jo imod forhastede Domme —, at her stod man overfor noget, man kunde bygge paa. Men nu viser det sig altsaa, at der er en ældre principiel Afgørelse. Jeg har nu undersøgt Lovleksikon for at se, om der skulde findes nogen trykt Skrivelse med Hensyn til dette Forhold; det gør der ikke, og derefter maa jeg gaa ud fra, at det er rigtigt, at dette er den ældste Afgørelse, og paa den bygger Ministeren saa altsaa den Slutning, at denne Fortolkning stammer fra konservativ Tid.

Nu vil jeg jo gerne have Lov til at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at der er nogen Forskel paa Loven af 1892 og Loven af 1915. Loven af 1892 indeholdt jo ikke noget med Hensyn til Indtægtsgrænser; det fastsættes derimod ved den Ordning, der blev indført i 1915. Loven af 1892 indeholdt et lovbestemt Statstilskud paa 500 000 Kr., hvilket ogsaa gjorde, at Ministerens Opmærksomhed af Hensyn til Statskassens Tarv ikke var saa stærkt paakrævet som nu, da Tilskuddet er sat i Forhold til Medlemstallet.

Dertil kommer jo ved Ordningen af 1915, at jeg maa forstaa det, at man laver et Rigsdagsudvalg, som skal fastsætte Indtægtsgrænserne, som en Bestræbelse for at give en almengyldig, let tilgængelig Regel, hvorefter Offentligheden har at rette sig med Hensyn til, hvorledes Adgangen er til Sygekasserne. Dette almindelige Kendskab bliver afgørende i to Henseender. For det første for de Folk, der søger Optagelse i Sygekasserne, og derfor er det meget uheldigt, naar der ved Siden af den officielle Regel eksisterer en anden, uofficiel, som er den afgørende, thi dette skaber en Ulighed

for Loven, som ikke har det mindste med Demokrati at gøre, som begunstiger den Mand, der har Kendskab til, at der er noget om; at man alligevel kan være Medlem, selv om ens Indtægt ligger over disse Grænser, og som endvidere begunstiger den, som er dristig nok til at blive i Sygekassen, og derpaa haves der jo adskillige Eksempler. Jeg tror, at man gør hele Sygekasselovgivningen en meget daarlig Tjeneste ved at benægte, at der har fundet Misbrug Sted, eller ved at hævde, at det kun er i ringe Omfang, der er Folk, der er Medlemmer af Sygekasserne, som efter de officielle Indtægtsgrænser ikke kan være det — det skal jeg senere vende tilbage til.

Det, som jeg lægger afgørende Vægt paa, er altsaa dels dette Hensyn overfor dem, der ønsker at komme ind, og dels dette, at Rigsdagen træffer sin Afgørelse uden Kendskab til dette Forhold. Det er ikke saa underligt, at Rigsdagen træffer sin Afgørelse uden Kendskab dertil, thi Ministeren anede jo intet derom, da vi begyndte paa disse Forhandlinger; men det vil sige, at dette Udvalg træffer sin Afgørelse ud fra ganske urigtige Forudsætninger, og det er en Ting, som man er berettiget til at bebrejde Administrationen, og som man har Lov til at bebrejde den i bestemte Udtryk, og det er noget ganske andet end det, der foregik under de fire konservative Ministre, som den højtærede Minister saa gerne søgte Tilflugt bagved.

Overfor dette er det, jeg siger, at det er nødvendigt, at Lovgivningsmagten søger at fastslaa klare og bestemte Regler, og at Ministrene, som staaer som Mellemlid mellem Lovgivningsmagten og Administrationen, kræver af deres undergivne, at de bestemt respekterer det, som er Lovgivningsmagtens Ord og Villie. Det er det, som er det principielle i denne Sag; og det skal det ikke lykkes Ministeren at faa til at fortone sig ved at forsøge paa at gøre det til et Partispørgsmaal.

Ministerens Stilling overfor hele Sagen her forekommer mig overhovedet at være svag. Ministeren erkender i Virkeligheden, at vort Forslag, som siger, at Adgangen til Sygekasserne er lige for alle ubemidlede, er det eneste rationelle, men han modsætter sig det dog, og naar man tænker paa, at Ministeren staaer som Medlem af dette Nedskaerings- og Udrensningsministerium, som uden Smaalighed og uden Frygt skulde gaa den lige Vej fremad, er det lidt forbausende, at Ministeren trykker sig paa dette Punkt.

Som Bilag til Lovforslaget findes en Skrivelse fra Sygekasseinspektøren, dateret den 8. Februar 1927, hvori der forekommer